

EBA/GL/2016/07

27/09/2016

Richtsnoeren

inzake de toepassing van de definitie
van wanbetaling overeenkomstig artikel
178 van Verordening (EU) nr. 575/2013

1. Nalevings- en rapportageverplichtingen

Status van deze richtsnoeren

1. Dit document bevat richtsnoeren die zijn uitgebracht op grond van artikel 16 van Verordening (EU) nr. 1093/2010¹. Overeenkomstig artikel 16, lid 3, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 moeten bevoegde autoriteiten en financiële instellingen zich tot het uiterste inspannen om aan die richtsnoeren te voldoen.
2. Richtsnoeren geven weer wat in de opvatting van de EBA passende toezichtpraktijken binnen het Europees Stelsel voor financieel toezicht zijn en hoe het recht van de Unie op een specifiek gebied dient te worden toegepast. Bevoegde autoriteiten als bedoeld in artikel 4, lid 2, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 voor wie richtsnoeren gelden, dienen hieraan te voldoen door deze op passende wijze in hun praktijken te integreren (bijvoorbeeld door hun wettelijk kader of hun toezichtprocessen aan te passen), ook wanneer richtsnoeren primair tot instellingen zijn gericht.

Kennisgevingsverplichtingen

3. Overeenkomstig artikel 16, lid 3, van Verordening (EU) nr. 1093/2010 stellen bevoegde autoriteiten EBA vóór 20.03.2017 ervan in kennis of zij aan deze richtsnoeren voldoen of voornemens zijn deze op te volgen, of, indien dit niet het geval is, wat de redenen van de niet-naleving zijn. Bevoegde autoriteiten die bij het verstrijken van de termijn niet hebben gereageerd, worden geacht niet te hebben voldaan aan de richtsnoeren. Kennisgevingen worden ingediend door het formulier op de EBA-website te versturen naar compliance@eba.europa.eu onder vermelding van "EBA/GL/2016/07". Kennisgevingen worden ingediend door personen die bevoegd zijn om namens hun bevoegde autoriteiten te melden of zij aan de richtsnoeren voldoen. Elke verandering in de status van de naleving dient eveneens aan EBA te worden gemeld.
4. Kennisgevingen worden overeenkomstig artikel 16, lid 3, van de EBA-verordening op haar website bekendgemaakt.

¹ Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Bankautoriteit), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/78/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 12).

2. Onderwerp, toepassingsgebied en definities

Onderwerp

5. In deze richtsnoeren worden de eisen gespecificeerd met betrekking tot de toepassing van artikel 178 van Verordening (EU) nr. 575/2013 aangaande de definitie van wanbetaling, in overeenstemming met het mandaat dat in artikel 178, lid 7, van die verordening aan EBA wordt verleend.

Toepassingsgebied

6. Deze richtsnoeren hebben betrekking op het volgende:
 - (a) de interneratingbenadering (IRB-benadering) in overeenstemming met deel 3, titel II, hoofdstuk 3 van Verordening (EU) nr. 575/2013;
 - (b) de standaardbenadering voor het kredietrisico op grond van de verwijzing naar artikel 178 in artikel 127 van Verordening (EU) nr. 575/2013.
7. Instellingen die toestemming hebben gekregen om de IRB-benadering te hanteren, passen de vereisten die in deze richtsnoeren voor deze benadering worden uiteengezet, toe op alle blootstellingen. Wanneer deze instellingen overeenkomstig artikel 150 van Verordening (EU) nr. 575/2013 vooraf toestemming hebben verkregen om de standaardbenadering permanent toe te passen of toestemming om de IRB-benadering overeenkomstig artikel 148 van die verordening stapsgewijs in te voeren, mogen zij de eisen die in deze richtsnoeren aan de standaardbenadering worden gesteld, toepassen voor de relevante blootstellingen waarvoor permanent gedeeltelijk gebruik van de standaardbenadering geldt of die vallen onder het plan voor stapsgewijze invoering.

Adressaten

8. Deze richtsnoeren zijn gericht tot bevoegde autoriteiten als gedefinieerd in artikel 4, lid 2, onder i), van Verordening (EU) nr. 1093/2010 en tot financiële instellingen als gedefinieerd in artikel 4, lid 1, van Verordening (EU) nr. 1093/2010.

Definities

9. Tenzij anders aangegeven, hebben de termen die in Verordening (EU) nr. 575/2013 en Richtlijn 2013/36/EU worden gebruikt en gedefinieerd, in deze richtsnoeren dezelfde betekenis.

3. Tenuitvoerlegging

Toepassingsdatum

10. Deze richtsnoeren gelden vanaf 1 januari 2021. Instellingen dienen derhalve op die datum de vereisten van deze richtsnoeren in hun interne procedures en IT-systemen hebben opgenomen. De bevoegde autoriteiten mogen echter naar eigen inzicht een korter tijdschema voor deze overgang hanteren.

Eerste toepassing van de richtsnoeren door IRB-instellingen

11. Om deze richtsnoeren voor de eerste maal toe te passen, beoordelen instellingen die de IRB-benadering hanteren, hun ratingsystemen en passen zij die indien nodig dienovereenkomstig aan, zodat de nieuwe definitie van wanbetaling overeenkomstig deze richtsnoeren in de ramingen van risicoparameters wordt weerspiegeld. Hiertoe nemen zij de volgende stappen:
 - (a) Zij passen waar mogelijk de historische gegevens aan op basis van de nieuwe definitie van wanbetaling overeenkomstig deze richtsnoeren, met name als gevolg van de in artikel 178, lid 2, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 genoemde materialiteitsdrempels voor achterstallige kredietverplichtingen.
 - (b) Zij beoordelen het belang van het effect van de nieuwe definitie van wanbetaling op alle risicoparameters en eigenvermogenvereisten en maken daarbij een vergelijking met de vorige definitie, indien van toepassing nadat de relevante aanpassingen in de historische gegevens zijn doorgevoerd.
 - (c) Zij bouwen een extra voorzichtigheidsmarge in hun ratingsystemen in om rekening te houden met mogelijke vertekeningen van risicoramingen die voortvloeien uit de inconsistente definitie van wanbetaling in de historische gegevens die voor modellering worden gebruikt.
12. De in punt 11 genoemde wijzigingen die als gevolg van de tenuitvoerlegging van deze richtsnoeren op de ratingsystemen worden toegepast, moeten worden geverifieerd door de interne validatiefunctie en worden ingedeeld op grond van Gedelegeerde Verordening (EU) nr. 529/2014 van de Commissie. Afhankelijk van deze indeling moeten de wijzigingen door de betrokken bevoegde autoriteit worden meegedeeld of goedgekeurd.
13. Instellingen die de IRB-benadering hanteren en die overeenkomstig artikel 143 van Verordening (EU) nr. 575/2013 en Gedelegeerde Verordening (EU) nr. 529/2014 2 voorafgaande toestemming van de bevoegde autoriteiten moeten verkrijgen om deze

² PB L 148 van 20.5.2014, blz. 36.

richtsnoeren binnen de in punt 10 gestelde termijn te integreren, spreken met hun bevoegde autoriteiten een uiterste termijn af voor het indienen van het verzoek om goedkeuring van de wijzigingen in de definitie van wanbetaling.

14. Nadat IRB-instellingen in de loop van hun regelmatige hernieuwde onderzoek van risicoramingen als bedoeld in artikel 179, lid 1, onder c), van Verordening (EU) nr. 575/2013 zijn begonnen gegevens te verzamelen volgens de in deze richtsnoeren vastgestelde nieuwe definitie van wanbetaling, breiden deze instellingen het bereik van de historische gegevens die zij voor de kwantificering van risico's gebruiken, uit of wijzigen zij dat, indien dat gerechtvaardigd is, om nieuwe data op te nemen. Totdat een adequate tijdsperiode met een homogene definitie van wanbetaling is bereikt, beoordelen deze IRB-instellingen tijdens hun regelmatige hernieuwde onderzoek van ramingen van risicoparameters of de in punt 11, onder b) bedoelde voorzichtigheidsmarge toereikend is.

Intrekking

15. De paragrafen 3.3.2.1. en 3.4.4. van de CEBS-richtsnoeren inzake de tenuitvoerlegging, validering en beoordeling van de geavanceerde meetbenadering en de interneratingbenadering (GL1), gepubliceerd op 4 april 2006, worden met ingang van 1 januari 2021 ingetrokken.

4. Criterium van achterstalligheid bij het vaststellen van wanbetaling

Tellen van het aantal achterstallige dagen

16. Wanneer een afbetalings-, rente-, provisie- of boetebedrag niet is betaald op de datum waarop deze verschuldigd was, merken instellingen dit voor de toepassing van artikel 178, lid 1, onder b), van Verordening (EU) nr. 575/2013 aan als een achterstallige kredietverplichting. Wanneer wijzigingen zijn aangebracht in het tijdschema van de kredietverplichtingen, als bedoeld in artikel 178, lid 2, onder e), van Verordening (EU) nr. 575/2013, wordt in de beleidslijnen van de betrokken instelling aangegeven dat het tellen van het aantal achterstallige dagen op het gewijzigde tijdschema voor de betalingen gebaseerd dient te zijn.
17. Wanneer in de kredietregeling uitdrukkelijk vermeld staat dat de debiteur onder bepaalde voorwaarden het tijdschema mag wijzigen en de betalingen mag opschorten of uitstellen en de debiteur handelt binnen het kader van de rechten die in het contract zijn verleend, worden de gewijzigde, opgeschorte of uitgestelde termijnbetalingen niet als achterstallig beschouwd, maar wordt het tellen van het aantal achterstallige dagen gebaseerd op het nieuwe tijdschema, zodra dat is vastgesteld. Indien de debiteur het tijdschema wijzigt en de betalingen opschort of uitstelt, onderzoeken instellingen echter wel wat de redenen voor een

dergelijke wijziging zijn, en beoordelen zij de mogelijke indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, overeenkomstig artikel 178, leden 1 en 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 en hoofdstuk 5 van deze richtsnoeren.

18. Wanneer de terugbetaling van de verplichting wordt opgeschort vanwege een wet die dat toestaat of andere wettelijke restricties, wordt het tellen van het aantal achterstallige dagen gedurende die periode eveneens opgeschort. In zulke situaties onderzoeken instellingen waar mogelijk echter wel wat de redenen zijn om voor een dergelijke opschorting te kiezen en beoordelen zij de mogelijke indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, overeenkomstig artikel 178, leden 1 en 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 en hoofdstuk 5 van deze richtsnoeren.
19. Wanneer de terugbetaling van de verplichting het voorwerp vormt van een geschil tussen de debiteur en de instelling, mag het tellen van het aantal achterstallige dagen worden opgeschort totdat het geschil is beslecht, wanneer aan ten minste een van de volgende voorwaarden wordt voldaan:
 - (a) Het geschil tussen de debiteur en de instelling over het bestaan of het bedrag van de kredietverplichting is aan een rechter voorgelegd of onderworpen aan een andere formele procedure die wordt uitgevoerd door een speciaal daartoe ingestelde externe instantie en die leidt tot een bindende uitspraak in overeenstemming met het toepasselijke wettelijke kader in het betrokken rechtsgebied.
 - (b) In het specifieke geval van leasing is bij de instelling een formele klacht ingediend over het voorwerp van het contract en is de klacht gegrond bevonden door de afdeling interne accountantscontrole of interne validatie of een andere vergelijkbare onafhankelijke afdeling voor accountantscontrole.
20. Wanneer de debiteur verandert door een gebeurtenis als een fusie of overname van de debiteur of een andere soortgelijke transactie, begint het tellen van het aantal achterstallige dagen vanaf het moment dat een andere persoon of entiteit verplicht wordt om de verplichting na te komen. Een wijziging in de naam van de debiteur heeft evenwel geen invloed op het tellen van het aantal achterstallige dagen.
21. De berekening van de som van alle achterstallige bedragen betreffende een kredietverplichting van de debiteur aan de instelling, de moederonderneming of een van haar dochterondernemingen, die instellingen moeten maken met het oog op een vergelijking met de materialiteitsdrempel die de bevoegde autoriteit overeenkomstig artikel 178, lid 2, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 heeft vastgesteld, vindt plaats met een frequentie die een tijdige vaststelling van wanbetaling mogelijk maakt. Instellingen zorgen ervoor dat de informatie over het aantal achterstallige dagen en de wanbetaling actueel is wanneer deze wordt gebruikt voor besluitvorming, intern risicobeheer, interne of externe rapportage en de berekening van de eigenvermogensvereisten. Wanneer instellingen het aantal achterstallige dagen niet dagelijks berekenen, zien zij erop toe dat de datum waarop aan het criterium van

achterstalligheid is voldaan, wordt aangemerkt als de datum waarop zich wanbetaling voordoet.

22. Wanneer de debiteur de status van wanbetaler krijgt, behoeft dit geen aanvullende toetsing door een deskundige; zodra de debiteur aan het criterium van achterstalligheid voldoet, wordt aangenomen dat zich ten aanzien van alle blootstellingen aan die debiteur een wanbetaling heeft voorgedaan, tenzij aan een van de twee volgende voorwaarden wordt voldaan:
- (a) De blootstellingen kunnen worden aangemerkt als blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen en de instelling past de definitie van wanbetaling toe op het niveau van een individuele kredietfaciliteit.
 - (b) Een zogenaamde "situatie van technische achterstalligheid" wordt geacht te hebben plaatsgevonden, overeenkomstig punt 23.

Situatie van technische achterstalligheid

23. Uitsluitend in de volgende gevallen is er sprake van een situatie van technische achterstalligheid:
- (a) wanneer een instelling vaststelt dat de wanbetalingsstatus het gevolg was van een data- of systeemfout van de instelling; hieronder vallen ook handmatige fouten van gestandaardiseerde processen, maar verkeerde besluiten omtrent kredietacceptatie vallen hier buiten;
 - (b) wanneer een instelling vaststelt dat de wanbetalingsstatus het gevolg was van de niet-uitvoering of de gebrekkige of late uitvoering van de betalingstransactie waartoe de debiteur opdracht had gegeven of wanneer kan worden aangetoond dat de betaling niet heeft plaatsgevonden door het falen van het betalingssysteem;
 - (c) wanneer door de aard van de transactie een tijdsverschil bestaat tussen de ontvangst van de betaling door een instelling en de bijschrijving van die betaling op de betrokken rekening, zodat de betaling vóór het verstrijken van de 90 dagen werd verricht en de creditering op de rekening van de klant plaatsvond na 90 achterstallige dagen;
 - (d) in het specifieke geval van factoringregelingen waarbij de gekochte kortlopende vorderingen op de balans van de instelling worden opgevoerd en de materialiteitsdrempel die de bevoegde autoriteit overeenkomstig artikel 178, lid 2, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 heeft vastgesteld, is overschreden, maar geen van de vorderingen op de debiteur meer dan 30 dagen achterstallig is.
24. Situaties van technische achterstalligheid worden niet aangemerkt als wanbetaling overeenkomstig artikel 178 van Verordening (EU) nr. 575/2013. Instellingen herstellen alle

vastgestelde fouten die tot een situatie van technische achterstalligheid hebben geleid, binnen een zo kort mogelijk tijdbestek.

In geval van instellingen die de IRB-benadering hanteren, worden situaties van technische achterstalligheid verwijderd uit het referentiegegevensbestand van blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan, dat wordt gebruikt voor de raming van risicoparameters.

Blootstellingen met betrekking tot centrale overheden, lokale overheden en publiekrechtelijke lichamen

25. Instellingen mogen een speciale behandeling toepassen voor blootstellingen met betrekking tot centrale overheden, lokale overheden en publiekrechtelijke lichamen, wanneer aan elk van de volgende voorwaarden wordt voldaan:

- (a) Het contract houdt verband met de levering van goederen of diensten, waarbij de administratieve procedures vereisen dat bepaalde controles met betrekking tot de uitvoering van het contract worden verricht voordat de betaling kan plaatsvinden; dit geldt met name voor factoringblootstellingen of soortgelijke soorten regelingen, maar niet voor instrumenten als obligaties;
- (b) Behalve de vertraging in de betaling zijn er geen andere indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, zoals vermeld in artikel 178, lid 1, onder a), en artikel 178, lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 en deze richtsnoeren van toepassing, de financiële situatie van de debiteur is solide en er zijn geen reële zorgen dat de verplichting niet volledig zal worden nagekomen, inclusief eventuele achterstallige rente;
- (c) de verplichting is niet meer dan 180 dagen achterstallig.

26. Instellingen die besluiten de in onder 25 vermelde speciale behandeling toe te passen, voldoen aan elk van de volgende eisen:

- (a) Deze blootstellingen worden niet meegenomen in de berekening van de materialiteitsdrempel voor andere blootstellingen aan deze debiteur;
- (b) Ze worden niet beschouwd als blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan in de zin van artikel 178 van Verordening (EU) nr. 575/2013;
- (c) Ze zijn duidelijk gedocumenteerd als blootstellingen waarvoor de speciale behandeling geldt.

Specifieke bepalingen voor factoring en gekochte kortlopende vorderingen

27. In geval van factoringregelingen waarbij de overgedragen vorderingen niet op de balans van de factor staan en de factor tot een bepaald afgesproken percentage rechtstreeks aansprakelijk is jegens de cliënt, begint het tellen van het aantal achterstallige dagen op het moment dat de factoringrekening een negatief saldo vertoont, dat wil zeggen op het moment dat de voor de vorderingen betaalde voorschotten hoger zijn dan het percentage dat de factor en de cliënt zijn overeengekomen. Om te bepalen welke bestanddelen van de cliënt van een factor achterstallig zijn, voldoen instellingen aan elk van de twee volgende eisen:
- (a) Zij vergelijken de som van het bedrag van het negatieve saldo van de factoringrekening en alle andere achterstallige verplichtingen van de cliënt die op de balans van de factor staan, met de absolute component van de materialiteitsdrempel die de bevoegde autoriteit overeenkomstig artikel 178, lid 2, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 heeft vastgesteld.
 - (b) Zij vergelijken de relatie tussen de onder a) genoemde som en het totale bedrag van de actuele waarde van de factoringrekening, d.w.z. de waarde van de voorschotten die voor de vorderingen zijn betaald, en alle andere blootstellingen op de balans die betrekking hebben op de kredietverplichtingen van de cliënt, met de relatieve component van de materialiteitsdrempel die de bevoegde autoriteit overeenkomstig artikel 178, lid 2, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 heeft vastgesteld.
28. In geval van factoringregelingen waarbij de gekochte kortlopende vorderingen op de balans van de factor staan en de factor blootstellingen heeft met betrekking tot de debiteuren van de cliënt, begint het tellen van het aantal achterstallige dagen op het moment dat de betaling voor één vordering opeisbaar wordt. In deze situatie mag voor instellingen die de IRB-benadering hanteren, vanwege het feit dat het bij de overgedragen vorderingen om gekochte kortlopende vorderingen gaat, de definitie van wanbetaling worden toegepast zoals voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen, overeenkomstig hoofdstuk 9 van deze richtsnoeren, wanneer zij voldoen aan de eisen van artikel 154, lid 5, van Verordening (EU) nr. 575/2013 of, in geval van gekochte kortlopende vorderingen op ondernemingen, aan de eisen van artikel 153, lid 6, van Verordening (EU) nr. 575/2013.
29. Wanneer de instelling gebeurtenissen in aanmerking neemt die verband houden met het verwateringsrisico van gekochte kortlopende vorderingen als bedoeld in artikel 4, lid 1, onder 53, van Verordening (EU) nr. 575/2013, worden deze niet beschouwd als gebeurtenissen die tot wanbetaling door de debiteur leiden. Wanneer het bedrag van de vordering is verminderd als gevolg van gebeurtenissen die verband houden met het verwateringsrisico zoals kortingen, aftrek, verrekening of door de verkoper uitgegeven creditnota's, wordt het verminderde bedrag meegenomen in de berekening van het aantal achterstallige dagen. Indien er een geschil is tussen de debiteur en de verkoper en deze gebeurtenis wordt

aangemerkt als verband houdend met het verwateringsrisico, dan wordt het tellen van het aantal achterstallige dagen opgeschort totdat het geschil is beslecht.

30. Gebeurtenissen die worden aangemerkt als verband houdend met het verwateringsrisico en waarmee derhalve bij de vaststelling van wanbetaling geen rekening wordt gehouden, worden wel meegenomen in de berekening van eigenvermogensvereisten of intern kapitaal met het oog op het verwateringsrisico. Wanneer instellingen een significant aantal gebeurtenissen aanmerken als verband houdend met het verwateringsrisico, analyseren en documenteren zij de redenen voor dergelijke gebeurtenissen, en beoordelen zij de mogelijke indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, overeenkomstig artikel 178, leden 1 en 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 en hoofdstuk 5 van deze richtsnoeren.
31. Wanneer de debiteur niet afdoende in kennis is gesteld van de overdracht van de vordering door de cliënt van de factor en de instelling bewijs heeft dat het bedrag van de vordering aan de cliënt is betaald, dan beschouwt de instelling de vordering niet als achterstallig. Wanneer de debiteur wel afdoende in kennis is gesteld van de overdracht van de vordering, maar het bedrag daarvan toch aan de cliënt heeft betaald, dan blijft de instelling het aantal achterstallige dagen tellen in overeenstemming met de voorwaarden van de vordering.
32. In het specifieke geval van niet-openbaargemaakte factoringregelingen, waarbij de debiteuren niet in kennis zijn gesteld van de overdracht van de vorderingen maar de gekochte kortlopende vorderingen wel op de balans van de factor staan, wordt het aantal achterstallige dagen geteld vanaf het moment dat volgens afspraak met de cliënt de door de debiteuren verrichte betalingen van de cliënt aan de factor dienen te worden overgedragen.

Vaststellen van de materialiteitsdrempel

33. De bevoegde autoriteiten stellen EBA op de hoogte van de niveaus van de materialiteitsdrempels die zij overeenkomstig artikel 178, lid 2, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 in hun respectieve rechtsgebied vaststellen. Wanneer de bevoegde autoriteiten na de inwerkingtreding van de overeenkomstig artikel 178, lid 6, van Verordening (EU) nr. 575/2013 opgestelde technische reguleringsnormen de relatieve component van de materialiteitsdrempel op een ander niveau vaststellen dan de 1% waarnaar in deze technische reguleringsnormen wordt verwezen, rechtvaardigen zij dit andere niveau tegenover EBA.
34. Instellingen passen de door hun bevoegde autoriteiten vastgestelde en in artikel 178, lid 2, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 genoemde materialiteitsdrempel voor achterstallige kredietverplichtingen toe. Instellingen kunnen wanbetaling op basis van een lagere drempel vaststellen indien zij kunnen aantonen dat deze lagere drempel een relevante indicatie vormt dat betaling onwaarschijnlijk is, en niet leidt tot een buitensporig aantal wanbetalingen die kort nadat zij als wanbetaling zijn aangemerkt, terugkeren naar de status van niet-wanbetaling, of tot een verlaging van de kapitaalvereisten. In dit geval nemen instellingen de informatie over de trigger voor het aanmerken als wanbetaling in hun databanken op als een aanvullende gespecificeerde indicatie dat betaling onwaarschijnlijk is.

5. Indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is

Dubieuze status

35. Wat betreft de onwaarschijnlijkheid van betalen als bedoeld in artikel 178, lid 3, onder a), van Verordening (EU) nr. 575/2013, gaan instellingen ervan uit dat een debiteur waarschijnlijk niet in staat is te betalen wanneer de rente in verband met kredietverplichtingen niet langer in de winst- en verliesrekening van de instelling is opgenomen vanwege verminderde kredietkwaliteit van de verplichting.

Specifieke kredietrisicoaanpassingen

36. Wat betreft de onwaarschijnlijkheid van betalen als bedoeld in artikel 178, lid 3, onder b), van Verordening (EU) nr. 575/2013, worden alle onderstaande specifieke kredietrisicoaanpassingen beschouwd als het gevolg van een gepercipieerde aanzienlijke vermindering van de kredietkwaliteit en derhalve behandeld als een indicatie dat betaling onwaarschijnlijk is:
- (a) in de resultatenrekening opgevoerde verliezen voor tegen reële waarde gewaardeerde instrumenten die op grond van het toepasselijke kader voor financiële verslaggeving een bijzondere waardevermindering voor kredietrisico vormen;
 - (b) verliezen als gevolg van actuele of vroegere gebeurtenissen die van invloed zijn op een significante individuele blootstelling of blootstellingen die niet individueel significant zijn en individueel of collectief worden beoordeeld.
37. De specifieke kredietrisicoaanpassingen die betrekking hebben op de verliezen waarbij ervaringen uit het verleden, met aanpassingen op basis van actuele waarneembare gegevens, erop wijzen dat het verlies heeft plaatsgevonden maar de instelling nog niet weet op welke individuele blootstelling deze verliezen ("geleden maar niet gerapporteerde verliezen") betrekking hebben, worden niet beschouwd als een indicatie dat betaling door een specifieke debiteur onwaarschijnlijk is.
38. Wanneer de instelling een blootstelling als dubieus behandelt, wordt een dergelijke situatie gezien als een aanvullende indicatie dat betaling onwaarschijnlijk is, en wordt de debiteur derhalve als wanbetaler aangemerkt ongeacht of aan deze blootstelling een specifieke kredietrisicoaanpassing is toegewezen. Wanneer in geval van geleden maar niet gerapporteerde verliezen op grond van het toepasselijke kader voor financiële verslaggeving blootstellingen als dubieus worden opgenomen, worden deze situaties niet beschouwd als een indicatie dat betaling onwaarschijnlijk is.

39. Wanneer de instelling een blootstelling op basis van IFRS 9 behandeld als van verminderde kredietkwaliteit, dat wil zeggen deze toewijst aan fase 3 zoals beschreven in IFRS Financiële instrumenten, gepubliceerd door de IASB in juli 2014, wordt een dergelijke blootstelling beschouwd als een blootstelling ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan, behalve wanneer de blootstelling als van verminderde kredietkwaliteit wordt aangemerkt vanwege de vertraging in de betaling en omdat aan een of meer van de volgende voorwaarden wordt voldaan:
- (a) De bevoegde autoriteiten hebben de 90 achterstallige dagen vervangen door 180 achterstallige dagen overeenkomstig artikel 178, lid 1, onder b), van Verordening (EU) nr. 575/2013, en deze langere periode wordt niet gebruikt ten behoeve van de vaststelling van verminderde kredietkwaliteit.
 - (b) De materialiteitsdrempel als bedoeld in artikel 178, lid 2, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 is niet overschreden.
 - (c) De blootstelling is aangemerkt als een situatie van technische achterstalligheid overeenkomstig punt 23.
 - (d) De blootstelling voldoet aan de voorwaarden van punt 25.
40. Wanneer de instelling zowel IFRS 9 als een ander kader voor financiële verslaggeving gebruikt, kiest zij of zij blootstellingen indeelt in de categorie blootstellingen ten aanzien waarvan zich wanbetaling heeft voorgedaan overeenkomstig de punten 36 t/m 38 of overeenkomstig punt 39. Nadat deze keuze is gemaakt, blijft zij deze consequent toepassen.

Verkoop van de kredietverplichting

41. Met het oog op de onwaarschijnlijkheid van de betaling als bedoeld in artikel 178, lid 3, onder c), van Verordening (EU) nr. 575/2013, houden instellingen rekening met zowel de aard als het belang van het verlies in verband met de verkoop van kredietverplichtingen, in overeenstemming met onderstaande punten. Traditionele securitisatietransacties met een aanzienlijke risico-overdracht en intragroepverkoop van kredietverplichtingen worden als verkoop van kredietverplichtingen beschouwd.
42. Instellingen onderzoeken wat de redenen zijn voor de verkoop van kredietverplichtingen en voor de eventuele verliezen die daarbij zijn vastgelegd. Wanneer de redenen voor de verkoop van kredietverplichtingen geen verband houden met het kredietrisico, bijvoorbeeld wanneer de liquiditeit van de instelling moet worden verhoogd of er een verandering in de bedrijfsstrategie optreedt, en de instelling niet van oordeel is dat de kredietkwaliteit van die verplichtingen is verminderd, wordt het economische verlies als gevolg van de verkoop van die verplichtingen, beschouwd als niet-kredietgebonden. In dat geval wordt de verkoop niet als een indicatie van wanbetaling beschouwd, zelfs niet wanneer het verlies aanzienlijk is, op voorwaarde dat op passende wijze en met documenten kan worden gerechtvaardigd dat het verkoopverlies als niet-kredietgebonden wordt behandeld. In het bijzonder mogen

instellingen het verlies op de verkoop van kredietverplichtingen als niet-kredietgebonden beschouwen, wanneer de verkochte activa in het openbaar verhandelde activa zijn die tegen reële waarde zijn gemeten.

43. Wanneer echter het verlies op de verkoop van kredietverplichtingen verband houdt met de kredietkwaliteit van de verplichtingen zelf, met name wanneer de instelling de kredietverplichtingen vanwege de afgenomen kwaliteit ervan verkoopt, analyseert de instelling het belang van het economische verlies; indien het economische verlies aanzienlijk is, wordt dit als een indicatie van wanbetaling aangemerkt.
44. Instellingen stellen een drempel vast voor de kwalificatie aanzienlijk voor het kredietgebonden economische verlies in verband met de verkoop van kredietverplichtingen. Deze drempel wordt berekend volgens onderstaande formule en mag niet hoger zijn dan 5%:

$$L = \frac{E - P}{E}$$

waarbij:

L het economische verlies is als gevolg van de verkoop van kredietverplichtingen;

E het totale uitstaande bedrag van de verkochte verplichtingen is, inclusief rente en provisies;

P de afgesproken prijs voor de verkochte verplichtingen is.

45. Om het belang van het totale economische verlies als gevolg van de verkoop van kredietverplichtingen, te beoordelen, berekenen instellingen het economische verlies en vergelijken zij dat met de in punt 44 genoemde drempel. Wanneer het economische verlies groter is dan deze drempel, classificeren zij de kredietverplichtingen onder de noemer wanbetaling.
46. De verkoop van kredietverplichtingen kan voor of na de wanbetaling plaatsvinden. In het geval van instellingen die de IRB-benadering hanteren, geldt ongeacht het moment van de verkoop dat indien de verkoop verband hield met een aanzienlijk kredietgebonden economisch verlies, de informatie over het verlies adequaat dient te worden geregistreerd en bewaard met het oog op de raming van risicoparameters.
47. Indien de verkoop van een kredietverplichting tegen een aanzienlijk kredietgebonden economisch verlies plaatsvond voordat wanbetaling met betrekking tot die blootstelling werd vastgesteld, wordt het moment van de verkoop als het moment van de wanbetaling beschouwd. In geval van een gedeeltelijke verkoop van de totale verplichtingen van een debiteur worden alle resterende blootstellingen met betrekking tot deze debiteur behandeld als blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan wanneer de verkoop verband houdt met een aanzienlijk kredietgebonden economisch verlies, tenzij de blootstellingen kunnen worden aangemerkt als blootstellingen met betrekking tot

particulieren en kleine partijen en de instelling de definitie van wanbetaling op faciliteitsniveau toepast.

48. In geval van verkoop van een portefeuille van blootstellingen wordt de behandeling van individuele kredietverplichtingen binnen deze portefeuille vastgesteld in overeenstemming met de wijze waarop de prijs voor de portefeuille is bepaald. Wanneer de prijs voor de totale portefeuille is vastgesteld door het disconto op specifieke kredietverplichtingen te specificeren, wordt het belang van het kredietgebonden economische verlies afzonderlijk voor elke blootstelling binnen de portefeuille beoordeeld. Wanneer de prijs evenwel slechts op portefeuilleniveau is bepaald, mag het belang van het kredietgebonden economische verlies op portefeuilleniveau worden beoordeeld; in dat geval worden alle kredietverplichtingen binnen deze portefeuille op het moment van de verkoop onder de noemer wanbetaling geschaard indien de in punt 44 bedoelde drempel wordt overschreden.

Gedwongen herstructurering

49. Ten behoeve van de vaststelling van de onwaarschijnlijkheid van betalen als bedoeld in artikel 178, lid 3, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 wordt een gedwongen herstructurering geacht te hebben plaatsgevonden wanneer concessies zijn verleend aan een debiteur die moeilijkheden ondervindt of op het punt staat moeilijkheden te ondervinden om zijn financiële verbintenissen na te komen, als bedoeld in de paragrafen 163-167 en 172-174 van bijlage V van Uitvoeringsverordening (EU) nr. 680/2014 van de Commissie van 16 april 2014³ als gewijzigd bij Uitvoeringsverordening (EU) 2015/227 van de Commissie⁴.
50. Wanneer de gedwongen herstructurering waarschijnlijk zal resulteren in een geringere financiële verplichting, als bedoeld in artikel 178, lid 3, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013, wordt de debiteur als wanbetaler beschouwd. In dat geval geldt voor respijtblootstellingen dat de debiteur uitsluitend als wanbetaler wordt aangemerkt wanneer de relevante respijtmaatregelen waarschijnlijk tot een geringere financiële verplichting zullen leiden.
51. Instellingen stellen een drempel vast voor de geringere financiële verplichting die als het gevolg wordt beschouwd van de kwijtschelding, of de verlening van uitstel van betaling, van de hoofdsom, de rente of de provisies. Deze drempel wordt volgens onderstaande formule berekend en mag niet hoger zijn dan 1%:

$$DO = \frac{NPV_0 - NPV_1}{NPV_0}$$

waarbij:

DO de geringere financiële verplichting is;

³ PB L 191 van 28.6.2014, blz. 1.

⁴ PB L 48 van 20.2.2015, blz. 1.

NPV_0 de actuele nettowaarde van de kasstromen is (inclusief onbetaalde rente en provisies) die op grond van contractuele verplichtingen worden verwacht voordat de wijzigingen in de voorwaarden van het contract hebben plaatsgevonden, gediscoteerd tegen het oorspronkelijke effectieve-rentetarief van de cliënt;

NPV_1 de actuele nettowaarde van de op grond van de nieuwe regeling verwachte kasstromen is, gediscoteerd tegen het oorspronkelijke effectieve-rentetarief van de cliënt.

52. Ten behoeve van de vaststelling van de onwaarschijnlijkheid van betalen als bedoeld in artikel 178, lid 3, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 berekenen instellingen voor iedere gedwongen herstructurering de geringere financiële verplichting en vergelijken zij deze met de in punt 51 genoemde drempel. Wanneer de geringere financiële verplichting boven deze drempel uitkomt, wordt aangenomen dat zich ten aanzien van de blootstellingen een wanbetaling heeft voorgedaan.
53. Indien de geringere financiële verplichting onder de vermelde drempel uitkomt, en met name wanneer de actuele nettowaarde van de verwachte kasstromen op basis van de regeling voor gedwongen herstructurering hoger is dan de actuele nettowaarde van de verwachte kasstromen vóór de wijzigingen in de voorwaarden, beoordelen instellingen zulke blootstellingen echter op mogelijke andere indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is. Wanneer de instelling gegronde twijfels heeft of de verplichting volgens de nieuwe regeling tijdig volledig zal worden terugbetaald, wordt de debiteur als wanbetaler beschouwd. De volgende indicatoren kunnen wijzen op onwaarschijnlijkheid van betalen:
- (a) betaling van een groot bedrag ineens die gepland staat aan het eind van het terugbetalingsschema;
 - (b) onregelmatig terugbetalingsschema waarbij significant lagere betalingen staan gepland aan het begin van dat schema;
 - (c) aanzienlijke respijtperiode aan het begin van het terugbetalingsschema;
 - (d) de blootstellingen met betrekking tot de debiteur zijn meer dan eens het voorwerp geweest van gedwongen herstructurering.
54. Wanneer een concessie wordt verleend aan een debiteur die zich reeds in een situatie van wanbetaling bevindt, wordt de debiteur aan gedwongen herstructurering onderworpen. Alle blootstellingen die overeenkomstig bijlage V van Uitvoeringsverordening (EU) nr. 680/2014 van 16 april 2014 als gewijzigd bij Uitvoeringsverordening (EU) 2015/227 als niet-renderende respijtblootstellingen worden geclassificeerd, worden onder de noemer wanbetaling en gedwongen herstructurering geschaard.
55. Wanneer wijzigingen in het tijdschema van kredietverplichtingen als bedoeld in artikel 178, lid 2, onder e), van Verordening (EU) nr. 575/2013 het resultaat zijn van financiële moeilijkheden

van een debiteur, beoordelen instellingen ook of een gedwongen herstructurering heeft plaatsgevonden en of er een indicatie was dat betaling onwaarschijnlijk is.

Faillissement

56. Ten behoeve van de vaststelling van onwaarschijnlijkheid van betalen als bedoeld in artikel 178, lid 3, punten e) en f), van Verordening (EU) nr. 575/2013, geven instellingen in hun interne beleidslijnen aan welk type regeling als een soortgelijk bevel of een soortgelijke bescherming als faillissement wordt behandeld, met inachtneming van alle relevante wettelijke kaders en de volgende typische kenmerken van een dergelijke bescherming:

- (a) De beschermingsregeling omvat alle crediteuren of alle crediteuren met niet door zekerheden gedekte vorderingen.
- (b) De voorwaarden van de beschermingsregeling worden door de rechter of een andere relevante overheidsinstantie goedgekeurd.
- (c) De voorwaarden van de beschermingsregeling omvatten een tijdelijke opschorting van betalingen of gedeeltelijke aflossing van schulden.
- (d) De maatregelen behelzen enige vorm van controle op het beheer van de onderneming en de activa ervan.
- (e) Indien de beschermingsregeling niet werkt, is het waarschijnlijk dat de onderneming wordt geliquideerd.

57. Instellingen behandelen alle in bijlage A van Verordening (EU) 2015/848⁵ opgesomde regelingen als een soortgelijk bevel of een soortgelijke bescherming als faillissement.

Andere indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is

58. Instellingen nemen in hun interne beleidslijnen en procedures andere aanvullende indicaties op dat een debiteur waarschijnlijk niet zal betalen, naast de in artikel 178, lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 genoemde indicaties. Deze aanvullende indicaties worden gespecificeerd per soort blootstelling als gedefinieerd in artikel 142, lid 1, onder 2), van Verordening (EU) nr. 575/2013, met vermelding van hun specifieke kenmerken, en voor alle bedrijfsonderdelen, juridische entiteiten of geografische locaties. Een aanvullende indicatie dat betaling onwaarschijnlijk is, resulteert ofwel in een automatische herindeling bij blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan, ofwel in een beoordeling per geval; het kan hierbij ook gaan om indicaties die op interne of externe informatie zijn gebaseerd.

⁵ Verordening (EU) 2015/848 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015 betreffende insolventieprocedures (PB L 141 van 5.6.2015, blz. 19).

59. Tot de mogelijke indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, die instellingen op basis van interne informatie in ogenschouw kunnen nemen, behoren de volgende:

- (a) De bronnen van terugkerende inkomsten waarmee een kredietnemer termijnbetalingen kon verrichten, zijn niet langer beschikbaar,.
- (b) Er zijn gerechtvaardigde zorgen over de mogelijkheden van een kredietnemer om in de toekomst stabiele en toereikende kasstromen te genereren.
- (c) Het totale hefboomfinancieringsniveau van de kredietnemer is aanzienlijk gestegen of er zijn gegronde redenen om te verwachten dat een dergelijke verandering in de hefboomfinanciering zal plaatsvinden.
- (d) De kredietnemer is de in een kredietovereenkomst gedane toezeggingen niet nagekomen.
- (e) De instelling heeft zekerheden opgeëist of een garantie aangesproken.
- (f) Wat betreft de blootstellingen met betrekking tot een persoon: wanbetaling door een onderneming die volledig het eigendom is van één enkele persoon, wanneer deze persoon de instelling een persoonlijke garantie voor alle verplichtingen van die onderneming heeft geboden.
- (g) Wat betreft blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen, wanneer de definitie van wanbetaling wordt toegepast op het niveau van een individuele kredietfaciliteit, het feit dat bij een significant deel van de totale verplichting van de debiteur sprake is van wanbetaling.
- (h) De kwalificatie van een blootstelling als niet-renderend overeenkomstig bijlage V van Uitvoeringsverordening (EU) nr. 680/2014 van de Commissie van 16 april 2014 als gewijzigd bij Uitvoeringsverordening (EU) 2015/227 van de Commissie, behalve wanneer de bevoegde autoriteiten de 90 achterstallige dagen hebben vervangen door 180 achterstallige dagen overeenkomstig artikel 178, lid 1, onder b), van Verordening (EU) nr. 575/2013.

60. Instellingen houden eveneens rekening met de informatie in externe databanken, waaronder kredietregisters, macro-economische indicatoren en openbare informatiebronnen, waaronder berichten in de pers en verslagen van financiële analisten. Tot de indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, die instellingen op basis van externe informatie in ogenschouw kunnen nemen, behoren de volgende:

- (a) In het relevante kredietregister zijn aanzienlijke vertragingen in de betaling aan andere crediteuren geregistreerd.
- (b) Een crisis van de sector waarin de tegenpartij opereert, in combinatie met een zwakke positie van de tegenpartij in deze sector.

(c) Het verdwijnen van een actieve markt voor een financieel actief vanwege de financiële moeilijkheden van de debiteur.

(d) Een instelling beschikt over informatie dat een derde partij, met name een andere instelling, faillissement of soortgelijke bescherming van de debiteur heeft aangevraagd.

61. Instellingen houden bij de beschrijving van de criteria voor onwaarschijnlijkheid van betalen rekening met de relaties binnen de groepen verbonden cliënten als omschreven in artikel 4, lid 1, onder 39, van Verordening (EU) nr. 575/2013. Instellingen specificeren met name in hun interne beleidslijnen wanneer wanbetaling van één enkele debiteur binnen de groep verbonden cliënten een besmettende werking heeft op andere entiteiten binnen die groep. Zulke specificaties zijn in lijn met de passende beleidslijnen voor het onderbrengen van blootstellingen met betrekking tot een individuele debiteur in een debiteurenklasse en in groepen verbonden cliënten overeenkomstig artikel 172, lid 1, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013. Wanneer zulke criteria niet voor een andere dan standaard situatie zijn vermeld, beoordelen instellingen in geval van wanbetaling door een debiteur die deel uitmaakt van een groep verbonden cliënten, per geval voor alle andere entiteiten binnen deze groep of de mogelijkheid bestaat dat deze waarschijnlijk niet zullen betalen.

62. Wanneer een financieel actief tegen een aanzienlijk disconto door een instelling is gekocht of uitgegeven, beoordelen instellingen of dat disconto de verslechterde kredietkwaliteit van de debiteur weerspiegelt en of er indicaties zijn dat er sprake is van wanbetaling overeenkomstig deze richtsnoeren. De beoordeling van onwaarschijnlijkheid van betalen dient betrekking te hebben op het totale bedrag dat de debiteur is verschuldigd, ongeacht de prijs die de instelling voor het actief heeft betaald. Deze beoordeling kan plaatsvinden op basis van de due diligence die vóór de aankoop van het actief is uitgevoerd, of op basis van de analyse die voor verslagleggingsdoeleinden is verricht om te bepalen of het actief een verminderde kredietkwaliteit heeft.

63. Instellingen beschikken over adequate beleidslijnen en procedures om kredietfraude op te sporen. Wanneer kredietfraude wordt geconstateerd, is voor de blootstelling meestal al wanbetaling vastgesteld op basis van aanzienlijke vertragingen in de betaling. Indien de kredietfraude evenwel wordt geconstateerd voordat wanbetaling in aanmerking is genomen, wordt dit beschouwd als een aanvullende indicatie dat betalen onwaarschijnlijk is.

Governanceprocessen betreffende onwaarschijnlijkheid van betalen

64. Instellingen stellen beleidslijnen vast voor de definitie van wanbetaling om een consistente en effectieve toepassing daarvan te waarborgen. Zij beschikken in het bijzonder over duidelijke beleidslijnen en procedures voor de toepassing van de criteria voor onwaarschijnlijkheid van betalen als vermeld in artikel 178, lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 en alle andere indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, die door de instelling zijn gespecificeerd. Deze

beleidslijnen en procedures hebben betrekking op alle soorten blootstellingen als gedefinieerd in artikel 142, lid 1, onder 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013, voor alle bedrijfsonderdelen, juridische entiteiten en geografische locaties.

65. Instellingen formuleren voor elke indicatie dat betaling onwaarschijnlijk is, adequate methoden om deze vast te stellen, met inbegrip van de informatiebronnen en de frequentie van de monitoring. De informatiebronnen omvatten zowel interne als externe bronnen, in het bijzonder relevante externe databanken en registers.

6. Toepassing van de definitie van wanbetaling in externe gegevens

66. Instellingen die de IRB-benadering hanteren en gebruik maken van externe gegevens om risicoparameters te ramen overeenkomstig artikel 178, lid 4, van Verordening (EU) nr. 575/2013, passen de in dit hoofdstuk beschreven vereisten toe.

67. Instellingen ondernemen voor de toepassing van artikel 178, lid 4, van Verordening (EU) nr. 575/2013 instellingen alle volgende acties:

- (a) nagaan of de in de externe gegevens gebruikte definitie van wanbetaling in overeenstemming is met artikel 178 van Verordening (EU) nr. 575/2013;
- (b) nagaan of de in externe gegevens gebruikte definitie van wanbetaling strookt met de definitie van wanbetaling zoals deze door de instelling wordt toegepast voor de relevante portefeuille van blootstellingen, waaronder met name: het tellen van en het aantal achterstallige dagen dat tot wanbetaling leidt, de structuur en het niveau van de materialiteitsdrempel voor achterstallige kredietverplichtingen, de definitie van gedwongen herstructurering die tot wanbetaling leidt, het type en niveau van specifieke kredietrisicoaanpassingen die tot wanbetaling leiden en de criteria voor terugkeer naar een status van niet-wanbetaling;
- (c) bronnen van externe gegevens, de in externe gegevens gebruikte definitie van wanbetaling, de verrichte analyse en alle vastgestelde verschillen documenteren.

68. Instellingen ondernemen voor elk verschil in de definitie van wanbetaling dat als gevolg van de beoordeling in punt 67 is vastgesteld, alle volgende acties:

- (a) beoordelen of de aanpassing aan de interne definitie van wanbetaling zou leiden tot een hogere of lagere wanbetalingsgraad of dat het onmogelijk is dat te bepalen;

- (b) ofwel passende aanpassingen doorvoeren in de externe gegevens ofwel kunnen aantonen dat het verschil verwaarloosbaar is in termen van het effect op alle risicoparameters en eigenvermogensvereisten.
69. Instellingen kunnen wat betreft alle verschillen die als gevolg van de beoordeling van punt 67 in de definitie van wanbetaling zijn vastgesteld, en met in achtneming van de aanpassingen die overeenkomstig punt 68, onder b), zijn verricht, aan de bevoegde autoriteiten aantonen dat er een algemene overeenstemming met de interne definitie van wanbetaling is bewerkstelligd, onder andere waar mogelijk door de wanbetalingsgraad in interne gegevens over een relevante soort blootstellingen met externe gegevens te vergelijken.
70. Wanneer bij de in punt 67 bedoelde beoordeling verschillen worden vastgesteld in de definitie van wanbetaling die op grond van het in punt 68 genoemde proces niet-verwaarloosbaar zijn maar niet door aanpassingen in de externe gegevens kunnen worden weggenomen, hanteren instellingen een adequate voorzichtigheidsmarge bij de raming van risicoparameters als vermeld in artikel 179, lid 1, onder f), van Verordening (EU) nr. 575/2013. In dat geval zorgen instellingen ervoor dat deze aanvullende voorzichtigheidsmarge het belang van de resterende verschillen in de definitie van wanbetaling en de mogelijke gevolgen daarvan voor alle risicoparameters weerspiegelt.

7. Criteria voor terugkeer naar een status van niet-wanbetaling

Minimumvoorwaarden voor herindeling in de categorie niet-wanbetaling

71. Voor de toepassing van artikel 178, lid 5, van Verordening (EU) nr. 575/2013, behoudens voor situaties als bedoeld in punt 72, passen instellingen alle onderstaande zaken toe:
- (a) Zij gaan ervan uit dat de definitie van wanbetaling niet langer van toepassing is op een blootstelling ten aanzien waarvan zich eerder een wanbetaling heeft voorgedaan, wanneer er ten minste drie maanden zijn verstreken vanaf het moment dat niet meer aan de in artikel 178, lid 1, onder b), en lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 bedoelde voorwaarden werd voldaan.
 - (b) Zij houden rekening met het gedrag van de debiteur gedurende de onder a) genoemde periode.
 - (c) Zij houden rekening met de financiële situatie van de debiteur gedurende de onder a) genoemde periode.

- (d) Na de onder a) genoemde periode verrichten zij een beoordeling. Wanneer de instelling nog steeds van oordeel is dat de debiteur zijn verplichtingen waarschijnlijk niet volledig zal nakomen zonder de uitwinning van zekerheden, worden de blootstellingen nog steeds ingedeeld in de categorie blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan, totdat de instelling ervan overtuigd is dat de kredietkwaliteit feitelijk en permanent is verbeterd.
- (e) Aan de onder a) t/m d) genoemde punten dient eveneens te worden voldaan als het gaat om nieuwe blootstellingen met betrekking tot de debiteur, met name wanneer de blootstellingen ten aanzien waarvan zich eerder een wanbetaling heeft voorgedaan, zijn verkocht of afgeschreven.

Instellingen mogen de onder a) genoemde periode op alle blootstellingen toepassen of voor verschillende soorten blootstellingen verschillende perioden toepassen.

72. Voor de toepassing van artikel 178, lid 5, van Verordening (EU) nr. 575/2013, en wanneer voor een blootstelling ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan, gedwongen herstructurering volgens punt 49 van deze richtsnoeren geldt, ongeacht of deze herstructurering werd uitgevoerd voordat of nadat wanbetaling was vastgesteld, gaan instellingen ervan uit dat de definitie van wanbetaling niet langer van toepassing is op een blootstelling ten aanzien waarvan zich eerder een wanbetaling heeft voorgedaan, wanneer er ten minste één jaar is verstreken vanaf de laatste van een van de volgende momenten:

- (a) het moment dat de herstructureringsmaatregelen zijn ingesteld;
- (b) het moment dat de blootstelling is ingedeeld in de categorie blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan;
- (c) het einde van de respijtperiode die in de herstructureringsregelingen wordt vermeld.

73. Instellingen delen de blootstellingen ten minste na de in het vorige punt bedoelde periode van één jaar opnieuw in en kennen daaraan de status van niet-wanbetaling toe, wanneer aan alle volgende voorwaarden wordt voldaan:

- (a) De debiteur heeft gedurende die periode een aanzienlijke betaling verricht; er kan van een aanzienlijke betaling worden gesproken wanneer de debiteur via zijn regelmatige betalingen overeenkomstig de herstructureringsregelingen een totaalbedrag heeft betaald dat gelijk is aan het bedrag dat eerder achterstallig was (indien er sprake was van achterstallige bedragen) of dat was afgeschreven (indien er geen sprake was van achterstallige bedragen) in het kader van de herstructureringsmaatregelen.
- (b) Er zijn gedurende die periode regelmatige betalingen verricht volgens het tijdschema dat sinds de herstructureringsregelingen van toepassing is.

- (c) Er zijn geen achterstallige kredietverplichtingen volgens het tijdschema dat sinds de herstructureringsregelingen van toepassing is.
- (d) Er zijn geen indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, als bedoeld in artikel 178, lid 3, van Verordening (EU) nr. 575/2013 of enige aanvullende door de instelling gespecificeerde indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is.
- (e) De instelling acht het niet anderszins onwaarschijnlijk dat de debiteur zijn kredietverplichtingen volledig zal nakomen volgens het tijdschema dat sinds de herstructureringsregelingen van toepassing is, zonder de uitwinning van zekerheden. Tijdens deze beoordeling onderzoeken instellingen vooral situaties waarin aan het eind van het terugbetalingsschema een groot bedrag ineens of aanzienlijk grotere betalingen staan gepland.
- (f) Aan de onder a) t/m e) genoemde punten dient eveneens te worden voldaan als het gaat om nieuwe blootstellingen met betrekking tot de debiteur, met name wanneer de blootstellingen ten aanzien waarvan zich eerder een wanbetaling heeft voorgedaan en die het voorwerp waren van gedwongen herstructurering, zijn verkocht of afgeschreven.

74. Wanneer een debiteur verandert door een gebeurtenis als een fusie of overname van de debiteur of een andere soortgelijke transactie, past de instelling de in punt 73(a) genoemd voorwaarden niet toe. Wanneer de debiteur een andere naam krijgt, passen instellingen dat punt wel toe.

Toezicht op de effectiviteit van het beleid

75. Voor de toepassing van artikel 178, lid 5, van Verordening (EU) nr. 575/2013 stelt een instelling duidelijke criteria en beleidslijnen op over de vraag wanneer de debiteur opnieuw als niet-wanbetaler kan worden aangemerkt, en meer specifiek over de vragen:

- (a) wanneer kan worden geoordeeld dat de financiële situatie van een debiteur zodanig is verbeterd dat volledige en tijdige terugbetaling van de kredietverplichting mogelijk is;
- (b) wanneer terugbetaling waarschijnlijk is, zelfs wanneer de financiële situatie van een debiteur overeenkomstig punt a) is verbeterd.

76. Instellingen gaan regelmatig na of hun in punt 75 genoemde beleidslijnen effectief zijn. Zij controleren en analyseren in het bijzonder:

- (a) de wijzigingen in de status van de debiteuren of faciliteiten;
- (b) het effect van de vastgestelde beleidslijnen op herstelpercentages;
- (c) het effect van vastgestelde beleidslijnen op meervoudige wanbetalingen.

77. De instelling zal naar verwachting een beperkt aantal debiteuren hebben die snel na de terugkeer naar een status van niet-wanbetaling, opnieuw als wanbetaler worden aangemerkt. In geval van een groot aantal meervoudige wanbetalingen dient de instelling haar beleidslijnen met betrekking tot de herindeling van blootstellingen te herzien.
78. De analyse van de wijzigingen in de status van de debiteuren of faciliteiten wordt met name in aanmerking genomen met het oog op het vaststellen van de in de punten 71 en 72 bedoelde perioden. Instellingen mogen langere perioden vaststellen voor de blootstellingen die in de voorafgaande 24 maanden ingedeeld waren in de categorie blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling had voorgedaan.

8. Consistente toepassing van de definitie van wanbetaling

Overzicht

79. Instellingen implementeren adequate mechanismen en procedures om ervoor te zorgen dat de definitie van wanbetaling op correcte wijze wordt gehanteerd en toegepast. Zij waarborgen in het bijzonder:
- (a) dat wanbetaling door één enkele debiteur binnen de gehele instelling op consistente wijze wordt vastgesteld ten aanzien van alle blootstellingen met betrekking tot deze debiteur, en wel in alle relevante IT-systemen, waaronder in alle juridische entiteiten binnen de groep en op alle geografische locaties overeenkomstig de punten 80 t/m 82 of voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen overeenkomstig de punten 92 t/m 94;
 - (b) dat een van de volgende zaken van toepassing is:
 - i. dezelfde definitie van wanbetaling wordt consistent gebruikt door een instelling, moederonderneming of een van haar dochterondernemingen en met betrekking tot alle soorten blootstellingen;
 - ii. wanneer er verschillende definities van wanbetaling van toepassing worden gehanteerd, hetzij binnen een groep hetzij met betrekking tot de verschillende soorten blootstellingen, wordt de werkingssfeer van elk van de definities van wanbetaling duidelijk omschreven, overeenkomstig de punten 83 t/m 85.

Consistente vaststelling van wanbetaling door één enkele debiteur

80. Voor de toepassing van punt 79, onder a), leggen instellingen adequate mechanismen en procedures ten uitvoer om ervoor te zorgen dat wanbetaling door één enkele debiteur binnen de gehele instelling op consistente wijze wordt vastgesteld als het gaat om alle blootstellingen met betrekking tot deze debiteur, en wel in alle relevante IT-systemen, waaronder in alle juridische entiteiten binnen de groep en op alle geografische locaties waar deze actief is op andere manieren dan via een juridische entiteit.
81. Wanneer de uitwisseling van gegevens over cliënten tussen verschillende juridische entiteiten binnen een instelling, de moederonderneming of een van haar dochterondernemingen is verboden op grond van regelgeving inzake consumentenbescherming, het bankgeheim of andere wetgeving die tot inconsistenties in de vaststelling van wanbetaling door een debiteur leidt, brengen instellingen hun bevoegde autoriteiten op de hoogte van deze wettelijke belemmeringen. Indien zij de IRB-benadering hanteren, stellen zij tevens een raming op van het belang van de inconsistenties in de vaststelling van wanbetaling door een debiteur en de mogelijke effecten ervan op de ramingen van risicoparameters.
82. In gevallen waarin het zeer belastend is wanbetaling door een debiteur binnen de gehele instelling, de moederonderneming of een van haar dochterondernemingen volledig consistent vast te stellen, omdat hiervoor een gecentraliseerde databank van alle cliënten zou moeten worden opgezet of andere mechanismen of procedures ten uitvoer zouden moeten worden gelegd om de status van elke cliënt in alle entiteiten van de groep te verifiëren, hoeven instellingen zulke mechanismen of procedures niet toe te passen, indien zij kunnen aantonen dat het effect van de niet-naleving niet wezenlijk is, doordat de betrokken entiteiten binnen een groep geen of een zeer beperkt aantal cliënten gemeenschappelijk hebben en de blootstelling met betrekking tot deze cliënten niet wezenlijk is.

Consistent gebruik van de definitie van wanbetaling voor alle soorten blootstellingen

83. Voor de toepassing van punt 79, onder b), hanteert een instelling, de moederonderneming of een van haar dochterondernemingen dezelfde definitie van wanbetaling voor een bepaalde soort blootstellingen als gedefinieerd in artikel 142, lid 1, onder 2, van Verordening (EU) nr. 575/2013. Zij mogen verschillende definities van wanbetaling voor verschillende soorten blootstellingen hanteren, waaronder voor bepaalde juridische entiteiten of voor aanwezigheid op geografische locaties op andere manieren dan via een juridische entiteit, wanneer dit gerechtvaardigd is door de toepassing van beduidend andere praktijken van intern risicobeheer of door verschillende wettelijke vereisten die in verschillende rechtsgebieden gelden, in het bijzonder door redenen zoals:
- (a) verschillende materialiteitsdrempels die de bevoegde autoriteiten in hun rechtsgebieden overeenkomstig artikel 178, lid 2, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 hebben vastgesteld;

- (b) het gebruik in sommige rechtsgebieden van 180 achterstallige dagen in plaats van 90 achterstallige dagen voor bepaalde soorten blootstellingen waarvoor de IRB-benadering wordt gehanteerd, overeenkomstig artikel 178, lid 1, onder b), van Verordening (EU) nr. 575/2013;
 - (c) de specificatie van aanvullende indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, die specifiek zijn voor bepaalde juridische entiteiten, geografische locaties of soorten blootstellingen.
84. Voor de toepassing van punt 79, onder b), sub ii), en wanneer verschillende definities van wanbetaling voor de verschillende soorten blootstellingen overeenkomstig punt 83 worden gehanteerd, beschikken instellingen met betrekking tot de definitie van wanbetaling over zodanige interne procedures dat elk van beide onderstaande zaken van toepassing is:
- (a) De werkingssfeer van elke definitie is duidelijk omschreven.
 - (b) De voor een bepaald soort blootstellingen, juridische entiteit of geografische locatie omschreven definitie van wanbetaling wordt consistent gehanteerd voor alle blootstellingen binnen de werkingssfeer van elke relevante definitie van wanbetaling.
85. Voorts geldt dat voor instellingen die de IRB-benadering hanteren, het gebruik van verschillende definities van wanbetaling adequaat moet worden weerspiegeld in de raming van risicoparameters, als het gaat om ratingsystemen waarvan het toepassingsgebied verschillende definities van wanbetaling omvat.

9. Toepassing van de definitie van wanbetaling voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen

Niveau van toepassing van de definitie van wanbetaling voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen

86. Volgens artikel 178, lid 1, tweede alinea, van Verordening (EU) nr. 575/2013 kunnen instellingen in geval van blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen, de definitie van wanbetaling toepassen op het niveau van een individuele kredietfaciliteit in plaats van met betrekking tot de totale verplichtingen van een kredietnemer. Derhalve kunnen met name instellingen die de IRB-benadering hanteren, de definitie van wanbetaling toepassen op het niveau van de individuele faciliteit voor blootstellingen met betrekking tot

particulieren en kleine partijen als beschreven in artikel 147, lid 5, van Verordening (EU) nr. 575/2013. Instellingen die de standaardbenadering hanteren, kunnen de definitie van wanbetaling op het niveau van een individuele kredietfaciliteit toepassen voor alle blootstellingen die voldoen aan de in artikel 123 van Verordening (EU) nr. 575/2013 vermelde criteria, zelfs wanneer sommige van deze blootstellingen in een andere categorie blootstellingen zijn ondergebracht ten behoeve de toekenning van een risicogewicht, zoals blootstellingen die gedekt zijn door hypotheek op onroerend goed.

87. Instellingen kiezen voor alle blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen wat betreft het toepassingsniveau voor de definitie van wanbetaling tussen debiteur en faciliteit, en wel zodanig dat hun praktijken van intern risicobeheer daarin worden weerspiegeld.
88. Instellingen kunnen de definitie van wanbetaling voor sommige soorten blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen toepassen op het niveau van een debiteur en voor ander soorten blootstellingen op het niveau van een kredietfaciliteit, wanneer dit gerechtvaardigd is door praktijken van intern risicobeheer, bijvoorbeeld wegens een ander bedrijfsmodel van een dochteronderneming, en wanneer kan worden aangetoond dat het aantal situaties waarin voor dezelfde cliënten verschillende definities van wanbetaling op verschillende toepassingsniveaus gelden, tot het strikte minimum wordt beperkt.
89. Wanneer instellingen overeenkomstig punt 88 besluiten verschillende toepassingsniveaus te hanteren voor de definitie van wanbetaling voor verschillende soorten blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen, zien zij erop toe dat de werkingssfeer van elke definitie van wanbetaling duidelijk wordt omschreven en dat deze in de loop van de tijd consistent voor verschillende soorten van zulke blootstellingen wordt gebruikt. In geval van instellingen die de IRB-benadering hanteren, dienen de risicoramingen op correcte wijze de definitie van wanbetaling te weerspiegelen die op elke soort blootstelling wordt toegepast.
90. Wanneer instellingen ten aanzien van bepaalde portefeuilles met betrekking tot particulieren en kleine partijen verschillende toepassingsniveaus hanteren voor de definitie van wanbetaling, specificeren zij in hun interne beleidslijnen en procedures hoe wordt omgegaan met gemeenschappelijke cliënten binnen deze portefeuilles. Met name geldt dat wanneer de blootstelling waarop de definitie van wanbetaling op debiteurniveau van toepassing is, aan een of beide van de in artikel 178, lid 1, onder a) of b), van Verordening (EU) nr. 575/2013 vermelde voorwaarden voldoet, alle blootstellingen met betrekking tot die debiteur worden beschouwd als blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan, met inbegrip van de blootstellingen waarop de definitie van wanbetaling op het niveau van een individuele kredietfaciliteit van toepassing is. Wanneer de blootstelling waarop de definitie van wanbetaling op het niveau van een individuele kredietfaciliteit van toepassing is, aan deze voorwaarden voldoet, worden de andere blootstellingen met betrekking tot de debiteur niet automatisch opnieuw in de categorie wanbetaling ingedeeld. Instellingen kunnen die andere blootstellingen echter mogelijk wel op grond van andere overwegingen van onwaarschijnlijkheid van betalen, zoals verderop in de punten 92 t/m 94 wordt vermeld,

indelen in de categorie blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan.

91. Dezelfde regel wordt gehanteerd voor de debiteuren die volgens de standaardbenadering worden behandeld, wanneer sommige blootstellingen met betrekking tot een debiteur aan de eisen van artikel 123 van Verordening (EU) nr. 575/2013 voldoen, terwijl andere blootstellingen met betrekking tot dezelfde debiteur de vorm hebben van effecten en daarom niet kunnen worden aangemerkt als betrekking hebbend op particulieren en kleine partijen. Wanneer een blootstelling in de vorm van een effect voldoet aan een of beide voorwaarden van artikel 178, lid 1, onder a) of b), van Verordening (EU) nr. 575/2013, worden alle blootstellingen met betrekking tot die debiteur beschouwd als blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan. Wanneer de blootstelling die aan de eisen van artikel 123 van Verordening (EU) nr. 575/2013 voldoet, deze voorwaarden vervult, en de instelling de definitie van wanbetaling op het niveau een individuele kredietfaciliteit hanteert, worden de andere blootstellingen met betrekking tot de debiteur niet automatisch heringedeeld in de categorie wanbetaling. Instellingen kunnen die andere blootstellingen echter mogelijke wel op grond van andere overwegingen van onwaarschijnlijkheid van betalen, zoals hierna in de punten 92 t/m 94 wordt vermeld, indelen in de categorie blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan.

Toepassing van de definitie van wanbetaling voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen op faciliteitsniveau

92. Wanneer overeenkomstig artikel 178, lid 1, tweede alinea, van Verordening (EU) nr. 575/2013 de definitie van wanbetaling voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen is toegepast op het niveau van een individuele kredietfaciliteit, beschouwen instellingen de verschillende blootstellingen met betrekking tot dezelfde debiteur niet automatisch tegelijkertijd als blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan. Niettemin houden instellingen er rekening mee dat sommige indicaties van wanbetaling verband houden met de situatie van de debiteur in plaats van met de status van een bepaalde blootstelling. Dit heeft in het bijzonder betrekking op de indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is in verband met het faillissement van de debiteur als bedoeld in artikel 178, lid 3, onder e) en f), van Verordening (EU) nr. 575/2013. Wanneer sprake is van een dergelijke indicatie van wanbetaling, behandelen instellingen alle blootstellingen met betrekking tot dezelfde debiteur als blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan, ongeacht het toepassingsniveau voor de definitie van wanbetaling.
93. Instellingen kijken ook naar andere indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, en specificeren in overeenstemming met hun interne beleidslijnen en procedures welke indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, de totale situatie van een debiteur en niet die van de blootstelling weerspiegelen. Wanneer zulke andere indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, aanwezig zijn, worden alle blootstellingen met betrekking tot de debiteur beschouwd als

blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan, ongeacht het toepassingsniveau voor de definitie van wanbetaling.

94. Daarnaast geldt dat wanneer bij een aanzienlijk deel van de blootstellingen met betrekking tot de debiteur sprake is van wanbetaling, instellingen het onwaarschijnlijk kunnen achten dat de andere verplichtingen van die debiteur volledig zullen worden nagekomen zonder maatregelen als de uitwinning van zekerheden, en deze eveneens kunnen behandelen als blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan.

Toepassing van de definitie van wanbetaling voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen op debiteurniveau

95. Bij de toepassing van de definitie van wanbetaling voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen op debiteurniveau geldt dat wanneer een kredietverplichting van de debiteur aan de voorwaarden van artikel 178, lid 1, onder a) of b) of beide, van Verordening (EU) nr. 575/2013 voldoet, alle blootstellingen met betrekking tot die debiteur worden beschouwd als blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan. Instellingen die besluiten om de definitie van wanbetaling voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen op debiteurniveau toe te passen, stellen in hun interne beleidslijnen en procedures gedetailleerde regels op voor de behandeling van gezamenlijke kredietverplichtingen en besmetting met wanbetaling tussen blootstellingen.
96. Instellingen beschouwen een gezamenlijke kredietverplichting als een blootstelling aan twee of meer debiteuren die in gelijke mate verantwoordelijk zijn voor de terugbetaling van de kredietverplichting. Dit begrip strekt zich niet uit tot een kredietverplichting van een individuele debiteur die door een andere persoon of entiteit in de vorm van een garantie of andere kredietprotectie wordt gedekt.
97. Wanneer ten aanzien van een gezamenlijke kredietverplichting van twee of meer debiteuren aan de voorwaarden van artikel 178, lid 1, onder a) of b) of beide, van Verordening (EU) nr. 575/2013 wordt voldaan, beschouwen instellingen alle andere gezamenlijke kredietverplichtingen van dezelfde groep debiteuren en alle individuele blootstellingen met betrekking tot die debiteuren als verplichtingen en blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan, tenzij zij kunnen rechtvaardigen dat de kwalificatie wanbetaling voor individuele blootstellingen niet passend is, omdat aan ten minste een van de volgende voorwaarden is voldaan:
- (a) De vertraging in de betaling van een gezamenlijke kredietverplichting vloeit voort uit een geschil tussen de individuele bij de gezamenlijke kredietverplichting betrokken debiteuren dat aan een rechter is voorgelegd of is onderworpen aan een andere formele procedure die wordt uitgevoerd door een speciaal daartoe ingestelde externe instantie en die leidt tot een bindende uitspraak in overeenstemming met het

toepasselijke wettelijke kader in het betrokken rechtsgebied, en er bestaan geen zorgen over de financiële situatie van de individuele debiteuren.

(b) Een gezamenlijke kredietverplichting is een niet-wezenlijk deel van de totale verplichtingen van een individuele debiteur.

98. Wanbetaling met betrekking tot een gezamenlijke kredietverplichting leidt niet tot wanbetaling met betrekking tot andere gezamenlijke kredietverplichtingen van individuele debiteuren met andere personen of entiteiten, die niet betrokken zijn bij de kredietverplichting waarbij oorspronkelijk sprake was van wanbetaling. Instellingen beoordelen echter wel of de wanbetaling met betrekking tot de gezamenlijke kredietverplichting in kwestie een indicatie vormt dat betaling van de andere gezamenlijke kredietverplichtingen onwaarschijnlijk is.
99. Wanneer ten aanzien van de kredietverplichting van een individuele debiteur voldaan wordt aan de voorwaarden van artikel 178, lid 1, onder a) of b) of beide, van Verordening (EU) nr. 575/2013, verspreidt het besmettingseffect van deze wanbetaling zich niet automatisch naar een gezamenlijke kredietverplichting van die debiteur. Instellingen beoordelen echter wel of er indicaties zijn dat betaling van zulke gezamenlijke kredietverplichtingen onwaarschijnlijk is in verband met de wanbetaling door een van de debiteuren. In elk geval geldt dat wanneer alle individuele debiteuren de status van wanbetaler hebben, hun gezamenlijke kredietverplichting automatisch eveneens onder de noemer wanbetaling wordt geschaard.
100. Instellingen gaan op basis van de analyse van de relevante wettelijke bepalingen in een rechtsgebied na welke debiteuren hoofdelijk met andere debiteuren wettelijk volledig aansprakelijk zijn voor bepaalde verplichtingen en derhalve volledig aansprakelijk zijn voor het gehele bedrag van die verplichtingen, doch uitgezonderd kredietverplichtingen van een individuele debiteur die door een andere persoon of entiteit in de vorm van een garantie of andere kredietprotectie worden gedekt; ook in de interne beleidslijnen en procedures van instellingen voorzien zij in deze identificatie van debiteuren. Een typisch voorbeeld is een echtpaar waarvoor op grond van specifieke wettelijke bepalingen in het betrokken rechtsgebied geen verdeling van huwelijkse bezittingen (stelsel van scheiding van goederen) geldt. In geval van volledige wederzijdse aansprakelijkheid voor alle verplichtingen wordt de wanbetaling door een van deze debiteuren beschouwd als een indicatie dat betaling door de andere debiteur mogelijk onwaarschijnlijk is. Daarom beoordelen instellingen of de individuele en gezamenlijke kredietverplichtingen van deze debiteuren onder de noemer wanbetaling zouden moeten worden geschaard. Wanneer een van de hoofdelijke debiteuren die wettelijk volledig aansprakelijk zijn voor alle verplichtingen, een gezamenlijke kredietverplichting met een andere cliënt heeft, beoordeelt de instelling of indicaties dat betaling onwaarschijnlijk is, ook gelden voor de andere gezamenlijke kredietverplichtingen met derden.
101. Instellingen analyseren ook de vormen van juridische entiteiten in de relevante rechtsgebieden en tevens de mate waarin de eigenaars, partners, aandeelhouders of

managers aansprakelijk zijn voor de verplichtingen van een onderneming, afhankelijk van de rechtsvorm van de entiteit. Wanneer een individu volledig aansprakelijk is voor de verplichtingen van een onderneming, betekent wanbetaling door een onderneming dat dat individu ook als wanbetaler wordt beschouwd. Wanneer een dergelijke volledige aansprakelijkheid voor de verplichtingen van een onderneming niet bestaat, worden de eigenaars, partners of belangrijke aandeelhouders van een als wanbetaler aangemerkte onderneming door de instelling beoordeeld op mogelijke indicaties dat betaling van hun individuele verplichtingen onwaarschijnlijk is.

102. Daarnaast geldt dat in het specifieke geval van een individuele ondernemer waarbij een persoon volledig aansprakelijk is voor zowel particuliere als commerciële verplichtingen met zowel particuliere als commerciële activa, de wanbetaling met betrekking tot een van de particuliere of commerciële verplichtingen ertoe leidt dat alle particuliere en commerciële verplichtingen van die persoon eveneens onder de noemer wanbetaling worden geschaard.
103. Wanneer de definitie van wanbetaling voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen op debiteurniveau wordt gehanteerd, wordt de materialiteitsdrempel eveneens op debiteurniveau toegepast. Instellingen beschrijven in hun interne beleidslijnen en procedures duidelijk hoe zij bij toepassing van de materialiteitsdrempel gezamenlijke kredietverplichtingen behandelen.
104. Een solidaire debiteur, dat wil zeggen een specifieke groep individuele debiteuren met een gezamenlijke verplichting jegens een instelling, wordt behandeld als een andere debiteur dan elk van de individuele debiteuren. Indien de vertraging in de betaling betrekking heeft op een gezamenlijke kredietverplichting, wordt het belang van deze vertraging beoordeeld door de in artikel 178, lid 2, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 bedoelde materialiteitsdrempel toe te passen op alle gezamenlijke kredietverplichtingen van deze specifieke groep debiteuren. Hierbij wordt geen rekening gehouden met de individuele blootstellingen met betrekking tot debiteuren die bij een gezamenlijke kredietverplichting betrokken zijn, of met betrekking tot andere subgroepen van deze debiteuren. Wanneer evenwel de op deze wijze berekende materialiteitsdrempel voor een solidaire debiteur wordt overschreden, worden alle gezamenlijke kredietverplichtingen van deze groep debiteuren en alle individuele blootstellingen met betrekking tot de debiteuren die bij een gezamenlijke kredietverplichting betrokken zijn, als wanbetaler beschouwd, tenzij aan een van de voorwaarden van punt 97 wordt voldaan.
105. Wanneer een vertraging in de betaling betrekking heeft op een individuele kredietverplichting, wordt het belang van deze vertraging beoordeeld door de in artikel 178, lid 2, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 bedoelde materialiteitsdrempel toe te passen op alle individuele kredietverplichtingen van deze debiteur, zonder rekening te houden met gezamenlijke kredietverplichtingen van die debiteur met andere personen of entiteiten. Wanneer de op deze wijze berekende materialiteitsdrempel wordt overschreden, worden alle individuele blootstellingen met betrekking tot deze debiteur onder de noemer wanbetaling worden geschaard.

10. Documentatie, interne beleidslijnen en risicobeheerprocessen

Tijdige vaststelling van wanbetaling

106. Instellingen beschikken over effectieve processen voor het verkrijgen van de relevante informatie om wanbetaling tijdig vast te stellen en om de relevante informatie zo spoedig mogelijk en waar mogelijk geautomatiseerd door te sturen naar het personeel dat verantwoordelijk is voor het nemen van besluiten omtrent kredietacceptatie. Hierbij geldt in het bijzonder het volgende:
- (a) Wanneer zij automatische processen toepassen, zoals het tellen van het aantal achterstallige dagen, worden indicaties van wanbetaling dagelijks vastgesteld.
 - (b) Wanneer zij handmatige processen hanteren, zoals het controleren van externe bronnen en databanken, analyse van watch lists, analyse van de lijsten van respijtblootstellingen, identificatie van een specifieke kredietrisicoaanpassing, wordt de informatie met een zodanige frequentie geactualiseerd dat een wanbetaling tijdig kan worden vastgesteld.
107. Instellingen verifiëren regelmatig of alle niet-renderende respijtblootstellingen zijn ingedeeld in de categorie blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan, en of deze blootstellingen het voorwerp zijn gedwongen herstructurering. Instellingen analyseren bovendien regelmatig de renderende respijtblootstellingen om te bepalen of voor een daarvan de indicatie geldt dat betaling onwaarschijnlijk is, als omschreven in artikel 178, lid 3, onder d), van Verordening (EU) nr. 575/2013 en in de punten 49 t/m 55.
108. Instellingen voorzien in controlemechanismen die ervoor zorgen dat de relevante informatie onmiddellijk nadat deze is verkregen, wordt gebruikt voor de vaststelling van wanbetaling. Alle blootstellingen met betrekking tot een debiteur die als wanbetaler is aangemerkt of alle relevante blootstellingen in geval van toepassing van de definitie van wanbetaling op faciliteitsniveau voor blootstellingen met betrekking tot particulieren en kleine partijen, worden in alle relevante IT-systemen zonder onnodig uitstel aangeduid als blootstellingen ten aanzien waarvan zich een wanbetaling heeft voorgedaan. Indien zich vertragingen in de registratie van de wanbetaling voordoen, mogen zulke vertragingen niet leiden tot fouten of inconsistenties in risicobeheer, risicorapportage, de berekening van de eigenvermogensvereisten of het gebruik van gegevens bij risicokwantificering. Er wordt met name op toegezien dat de interne en externe rapportagecijfers een situatie weerspiegelen waarbij alle blootstellingen correct zijn ingedeeld.

Documentatie

109. Instellingen documenteren hun beleidslijnen betreffende de definitie van wanbetaling, met inbegrip van alle omstandigheden die tot de vaststelling van wanbetaling leiden, de uitstapcriteria en een heldere beschrijving van de werkingssfeer van de definitie van wanbetaling. Meer specifiek:
- (a) documenteren zij hoe alle indicaties van wanbetaling concreet hun beslag krijgen;
 - (b) documenteren zij hoe de criteria voor herindeling van een als wanbetaler aangemerkte debiteur in de categorie niet-wanbetalers concreet worden toegepast;
 - (c) houden zij een register van alle definities van wanbetaling bij dat altijd actueel dient te zijn.
110. Ten behoeve van punt 109, onder a), documenteren instellingen de toepassing van de definitie van wanbetaling gedetailleerd met vermelding van de wijze waarop alle indicaties van wanbetaling concreet hun beslag krijgen, inclusief het proces, de informatiebronnen en de verantwoordelijkheden met betrekking tot het vaststellen van specifieke indicaties van wanbetaling.
111. Ten behoeve van punt 109, onder b), documenteren instellingen hoe de criteria voor herindeling van een in gebreke gebleven debiteur in de categorie niet-wanbetalers concreet worden toegepast, inclusief de processen, de informatiebronnen en de verantwoordelijkheden die aan het betrokken personeel zijn toevertrouwd.
112. Ten behoeve van de punten 110 en 111 omvat de documentatie een beschrijving van alle automatische mechanismen en handmatige processen; wanneer kwalitatieve indicaties van wanbetaling of criteria voor de terugkeer naar een status van niet-wanbetaling handmatig worden toegepast, is de beschrijving voldoende gedetailleerd om een uniforme interpretatie en consistente toepassing door al het verantwoordelijke personeel te bevorderen.
113. Ten behoeve van punt 109, onder c), houden instellingen een register van alle actuele en eerdere versies van de definitie van wanbetaling bij, en wel ten minste vanaf de toepassingsdatum van deze richtsnoeren. Dit register bevat in elk geval de volgende informatie:
- (a) de werkingssfeer van de definitie van wanbetaling, indien er binnen de instelling, de moederonderneming of een van haar dochterondernemingen meer dan één definitie wordt gehanteerd;
 - (b) de instantie die de definitie of definities van wanbetaling goedkeurt en de datum van goedkeuring voor elk van deze definities van wanbetaling;
 - (c) de datum vanaf wanneer elke definitie van wanbetaling is toegepast;

- (d) een korte beschrijving van alle wijzigingen die ten opzichte van de laatste versie zijn aangebracht;
- (e) indien instellingen toestemming hebben om de IRB-benadering te hanteren, de toegekende categorie van wijzigingen, de datum van indiening bij de bevoegde autoriteiten en, indien van toepassing, de datum van goedkeuring door de bevoegde autoriteiten.

Interne-governancevereisten voor instellingen die de IRB-benadering hanteren

114. Instellingen die de IRB-benadering hanteren, roepen adequate mechanismen en procedures in het leven om ervoor te zorgen dat de definitie van wanbetaling op correcte wijze wordt gehanteerd en toegepast. Zij waarborgen in het bijzonder dat:
- (a) de definitie van wanbetaling en de werkingssfeer ervan worden goedgekeurd door het leidinggevend orgaan of een daardoor speciaal aangewezen comité en door de directie van de instelling overeenkomstig artikel 189, lid 1, van Verordening (EU) nr. 575/2013;
 - (b) de definitie van wanbetaling consistent wordt gehanteerd voor de berekening van de eigenvermogensvereisten en een rol van betekenis speelt in de interne risicobeheerprocessen, waarbij deze definitie ten minste wordt gebruikt voor de bewaking van blootstellingen en de interne rapportage aan de directie en het leidinggevend orgaan;
 - (c) de afdeling interne accountantscontrole of een andere vergelijkbare onafhankelijke accountantscontroleafdeling regelmatig toetst hoe solide en effectief het proces is waarmee de instelling wanbetaling vaststelt, waarbij vooral onderzocht wordt of de vaststelling van wanbetaling tijdig plaatsvindt (zie de punten 106 t/m 108); en dat de conclusies van de interne accountantscontrole en de respectieve aanbevelingen, alsmede de maatregelen die genomen worden om de geïdentificeerde zwakke punten te verhelpen, rechtstreeks aan het leidinggevend orgaan of het daardoor speciaal aangewezen comité worden meegedeeld.